

بالتر از خاتم عنوان کرد: این‌ها همه دستاوردهای تکنولوژی زمان خود بوده و امروز نباید مبهوت فن‌آوری شویم، بلکه باید فکر کنیم که این فن‌آوری‌ها چگونه می‌توانند به هنر، ریشه‌ها، میراث و آن چیزی که ریشه در این مرز و بوم دارد، کمک کنند.

اینکه ما انقطاع پیدا کنیم از ریشه‌ها و فقط به میوه‌ها فکر کنیم، میوه‌هایی که شاید ریشه‌هایشان در سرزمین دیگری هست، مسلماً ما را از تاریخ و فرهنگ خودمان جدا و حداقل بیگانه می‌کند: آنها از بین نرفته و همیشه مثل یک گنج پنهان هستند.

اینکه فقط هم به ریشه‌ها توجه و به دستاوردهای روز توجه نکنیم، همه را در یک عقبگرد جهانی از مسابقه‌ای که برای به‌روز شدن هست، دور کند تا نتوانیم نقش‌آفرینی به‌روزی داشته باشیم.

همه این‌ها در یک پیکره شبکه‌ای محقق می‌شود، آن چیزی که روزگار امروز را متفاوت و متمایز می‌کند، در عین توجه به ریشه‌ها توجه به دستاوردهای نوین و به

به جهت شتاب موجود این نوین‌ها نیز سریع متغیر می‌شوند؛ روزگاری فضای مجازی، ایمیل و پلتفرم‌های این شکلی نوین محسوب شده و حالا متاورس، هوش مصنوعی و توکنایز نوین محسوب می‌شود.

شاید فردا فن‌آوری نوین چیز دیگری باشد، اصلاً حفظ مولفه‌های فرهنگی همان بروزآمد کردن آن‌ها است.

روزی که نقاش به جای اینکه با دست زدن در خون شکار روی دیوار غار نقش بزند، قلمو آفریده و ابزارساز شد، یعنی از فن‌آوری نوین برای حفظ هنر استفاده کرد؛ وقتی صنعت چاپ آمد، یعنی فن‌آوری‌های نوین آن روزها استفاده شد. وقتی حوزه شبکه‌سازی، اتصالات تلگراف، تلگرام، رادیو و تلویزیون آمد، یعنی هنر از فن‌آوری‌های نوین استفاده کرد؛ باید بتوانیم ایده‌های خلاقانه را با حفظ ریشه‌ها به دستاوردهای تکنولوژی و فن‌آوری گره بزنیم.

با طرح این سؤالات که چه مهندسی بالاتر از سفال ایران و چه ریاضیدانی

درخت‌ها رنگ و بوی خود را دارند، این تنوع و تعدد باید به رسمیت شناخته شود.

به رسمیت شناختن یعنی هویت بخشی و هویت بخشی یعنی اینکه در جامعه جهانی نقش‌آفرینی کند؛ بعضی مواقع جهانی شدن را با یکسان‌سازی و یکپارچه‌سازی اشتباه می‌گیریم، در صورتی که جهانی شدن به معنای نقش‌آفرینی جهانی در عین توجه به هویت و تمایزهای منطقه‌ای و بومی است.

جهان به این اشراف کار رسیده است، از این رو نقش میراث فرهنگی برای اینکه بتواند، در جهان نقش‌آفرینی کند، به خاطر اتصال به ریشه‌های تاریخی و متفاوت، رنگ و لعاب و قصه متفاوت داشتن است؛ در دنیای امروز که روایت، قدرت نرم ایجاد می‌کند، بی‌بدیل هست، بنابراین باید در نقش‌آفرینی جهانی و دیپلماسی فرهنگی به میراث فرهنگی توجه کنیم.

وقتی از فن‌آوری‌های نوین صحبت می‌کنیم، از لحظه‌ای از زمان هست که